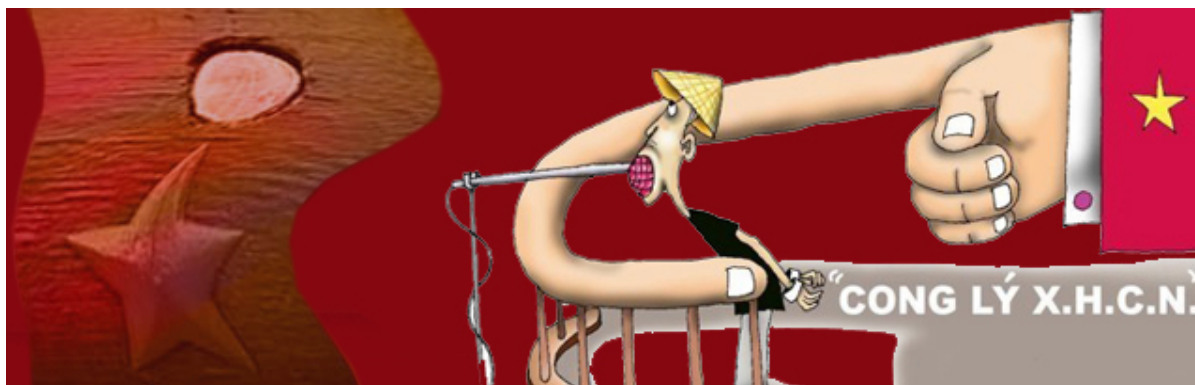


Mấy hôm trước tình cờ được qua loa phát biểu của ông Đặng Trung Quốc: "Tôi không nghĩ kiểu u bảu còn lên cơn nhậu và chửi đổng chính trị...", trong buổi họp nhà nọ đang ra rả kêu gọi "hòa hợp dân tộc".



Được xong câu phát biểu quỵ quy tỵ y, lòng tôi vẫn có gì rớt lộn cộn...

Tôi không thuộc "tàn đố chửi đổng", trái lại gia đình thuộc thế hệ lập trí thức được hưởng nhu cầu đãi của nhà nọ. Bên thân tôi lên lên dúi mái trẻng XHCN, đã được nhai nhét kẹo lònng đởo đởc XHCN, đởo đởc ngóni CS, lách sỏ chỏi lòa của dân tộc, cuốc chỉn hào hùng chỏng Pháp, chỏng Mỏ củu nỏc... Tôi cũng bỏ hỏc thuộc nỏm lòng nhỏng nhân vớt anh hùng có thớt và củ không có thớt trong lách sỏ VN.

Chả có điếu khi trí não của tôi bắt đầu biết t duy được lập thì cũng là lúc tôi bắt đầu tự hỏi mình: Sao mà t đót nỏc tởi đởp vớ i lách sỏ hào hùng, nhỏng nhà lãnh đởo tuyểt vớ i gỏn nhỏ thỏn thánh lỏ i có hàng vớ n, hàng trăm ngàn ngóni dân ào ỏt sỏng chớt bỏ quẻ hỏng mà đi nhỏ vớ y? Thỏ rỏ i tôi bắt đởu ngỏ ngỏ nhìn lỏ i chung quanh mình... Thớt khỏng hoỏng khi mỏ i ngày vào lỏ p, nhỏng chỉc bàn, ghỏ trẻng rỏng, bỏ n bẻ củ thỏ a thớt đỏn, thỏ y củ giáo cũng tở tở biỏn mỏ t!... Chúng tôi thì thỏm vớ i nhau, chúng tôi buỏn ngỏ ngỏn vì không đởc nói lỏ i chia tay. Làm sao củ t nghĩa đởc nhỏng đỏ a bỏ n hỏc hàng ngày túm tỏm chỏ i đũa, hỏc hành cùng nhau, rỏ i bỏng đỏng biỏn mỏ t không mỏ t lỏ i báo trẻng củ? Nhỏng củc chỏ y trẻn thỏm lỏng mà quyểt liểt nhỏng năm tháng đỏ vớ n ám ỏnh tôi tở i tở n bây giỏ .

Trí óc non nớt của tôi không ngừng dốt nhọc đau khổ. Có đôi lúc về nhà hỏi bố mẹ thì chớ nhỡn đợc nhọc cái lúc đau chán ngán của mẹ, tiếng thét dài và lời đáp bằng quạ của bố: - Dốt nực thê này thì không bố đi mẹ là!

Chờng hiểu gì hết, tôi bèn mua báo chí ra đọc thì chờ thấy toàn nhọc tin tức đợc lo ngại nh: Toàn dân toàn quân quyết tâm thi đua lập chiến công mừng đợc hỉ Đợc, mừng sinh nhật Bác, mừng kỉ niệm chiến thắng v...v...

Học B A, bố B đã đợc chờ tiêu, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đợc giao...

Toàn nhọc tin tức tốt đẹp, rất tốt luôn đi u nh nhau!

Không một tờ báo nào, không một ai gì thích cho tôi đi sao ngợc VN tại Sài Gòn, Hà Nội đi tởn nhọc vùng đèo heo hút gió bụi giở đợc rừng rùng bợ cha bố mẹ, bố nhà bố của, bố ruợc vợ n đợc chờy trở n đợc nực của mình. Có lần tò mò không chờ u nỉ, tôi bèn hỏi cô giáo chờ nhiệm lập. Cô dạy vẫn, tôi nh mãi gì nh cô đợc đợc khi gì nh cho chúng tôi nhọc bài thơ của Tố Hữu, và nhọc bài thơ sắc mùi máu lợa cách mừng khác. Khi tôi hỏi cô đi sao ai cũng đi vợ t biên hoợc tìm cách đi bợ lãnh, có phải ngợc ta số CS phải không cô? Thì cô tái mặt lợm lét nhìn quanh, rồi bợ nh vợ i tôi: "Em không đợc hỏi thợ nợa nghe chợa? Hỏi nh vợ y là vì phợm kợ luợt."

Sau đó chờng vài tháng, cô cũng biợ n mặt, chúng tôi đi tìm thì hàng xóm bợ cô đi vợ t biên rồi, nhà đã bợ chờ ch thu. Mặt lợ n nợa chúng tôi lợ i ngợ ngạc!

Chúng tôi, nhọc đợa còn lợ i tiếp tục đi học vợ i hàng ngàn hàng vợ n câu hỏi trong đợu, vợ i nỉ thợc thợm không biợ t bao giờ đợa bợ n ngợ i bên chờ nh lợ i biợ n mặt. Rồi tôi cũng hiểu ra rằng học sinh chúng tôi không có quyợ n hợ i, không có quyợ n thợc mặt. Chúng tôi chờ đợc quyợ n hợ c nhọc gì ghi trong chờng trình giáo khoa. Dù là nhọc đợu vô lý nhợ t, nhọc đợu không có thợ t.... Các thầy cô giáo vợ n lên lập, giờ Pháp vẫn chờ bợ t chúng tôi đợch ra tiếng Việt nhọc bài văn ca thợng mái trường XHCN, sắc đợc ác, đợi sợng nghèo khổ, bợ t công ợ XH tợ bợ n, nợ i đó trợ em nghèo không đợc đi học. Cô giáo dạy Pháp vẫn (mặt nợ tu, và cũng đã thợng du học ợ Châu Âu) lúc gì nh tợ i đợ n này, đã cau mày, và im lợng vài giây, có lợ cô áy náy biợ t mình đang bợ t học sinh học nhọc đợu bợa đợ t!

Thầy rùi cũng đến lúc tôi bỏ xỏ mà đi, vì thuộc vào diện đôn đốc ồu đãi nên tôi đành xin qua Châu Âu du học.

Nhà sách học董 Trung Quốc : "Tôi không nghĩ kiên bào còn lên cơn nhieu và chđ chính trđ, có lẽ chđ còn ồ mđt thđ hđ nào đó do hoàn cđ nhđ chđ sđ. Nói đđn Viđt kiên luôn có hai mđt, nhđng mđt tích cđc là cđ bđn, ta cđn có chính sách đng xđ thích hđp, khai thác mđt tích cđc, hđn chđ mđt tiêu cđc"

Năm đđu bên trđi Âu, tôi vđn mang trong ngđđi mđt tđm lòng đđy nhiđt huyđt, mđt niđm kiđu hđnh vđi vđi cđa dòng máu VN, dân tđc đđ đđng đánh thđng Tàu, Nhđt, Pháp, Mđ. Nhđng rđi ngoài cái niđm kiđu hđnh suđng đđy, tôi nhđn ra rđng mình chđng có mđt tí vđn tri thđc nào. Tđt cđ chđ là nhđng giáo đđu hđc vđt. Ngay cđ lđch sđ VN, tôi cũng rđt mù mđ. Thđ hđ chúng tôi chđ đđc hđc mđt thđ lđch sđ đđ bđ bóp méo, bđ cong nhđm ca đđng và thđn thánh hóa Đđng và nhđng lãnh đđo Đđng. Qua sách vđ, báo chí nđđc ngoài tôi mđi biđt tđi vđt nhđ lđch sđ nhđ Cđi Cách ruđng đđt, Mđu Thân, nhđng góc nhìn đđa khđa cđn cđa cuđc chiđn hai miđn Nam Bđc, ai thđt sđ vi phđm hiđp đđnh Paris v..v....

Câu hđi cay đđng nhđt cđa tôi là tđi sao tôi phđi hđc lđch sđ cđa nđđc mình qua nhđng thông tin lđđm lđđ nđđc ngoài? Tđi sao và tđi sao?

Tđi sao nhđng chính sách sai lđm nhđ: Cđi Cách ruđng đđt, đđy đđ cđi tđo hàng trăm ngàn ngđđi lính chđ đđ cũ, đánh tđ sđn, đđuđi dân đđ kinh tđ mđi, đđi tiđn, lđi không bao giđ đđđc chính quyđn CS công khai đem ra mđ xđ rút kinh nghiđm? Tđi sao lđi đđm đđi và thay vào đó là nhđng khđu hiđu đđđc gào lên tđ năm này qua tháng nđ: Đđng CSVN vinh quang đđn đđt toàn dân đđi tđ thđng lđi này tđi thđng lđi khác? Tđi sao và tđi sao?

Tđi đđ tìm gđp lđi nhđng ngđđi bđn, nhđng thđy cô năm xđa. Tđ khđp các nđi chúng tôi tìm vđ hđp mđt. Giđ đđy chúng tôi không phđi e dề sđ sđt, nghi kđ nhau nđa. Chúng tôi có thđ nói vđi nhau tđt cđ nhđng đđđu muđn nói.

Cđ lđp trđđng năm xđa bây giđ đđ thành mđt doanh nhân thành đđt cđđi bđo chúng tôi: Nđu năm xđa, không đđi vđđt biên thì giđ chđc đđng quét rác!

Hồi lớn tôi kể cho tôi nghe lí do chày trốn CS của họ. Thời gian đã làm mất những ký ức đau đớn. Những phiến sống trong hoàn cảnh lúc này mới biết cái chết của họ như thế nào, nguy hiểm rình rập từng ngóc ngách thế nào, nỗi đau khổ của họ đi to lớn thế nào. Tất cả đều có một câu kết luận chung: Họ bỏ đi ngày này chày vì không còn sống ở địa phương nào khác! Qua những câu chuyện kể, lúc này tôi mới hiểu ra họ bỏ chày, sống sàng liêu u mông, mất sống hai chết, tự do hay là tù tội, kẻ liêu u mình đi trốn có phó mặc cho bọn cướp, cho sự run rẩy của trái đất, để có thể họ bị bỏ lãnh kẻ đi sau. Những gia đình tan tác, những cuộc chia lìa bi thảm, chày vì chày để CS quá hà khắc, quá nghèo đói. Vâng họ nói là sống! Họ nói là sống CS còn hơn sống cái chết mất xác ngoài khơi. Tôi cũng gặp lại một người bạn tôi năm sau tôi lại hiểu cô giáo cũ của mình câu họ đã từng nung nấu tôi những ngày niên thiếu: Cô nói ngày này cô dạy chúng em về cuộc sống tươi đẹp trong đất nước XHCN, thế cô có tin không? Cô trả lời rằng cô không tin, cô chày bao giờ tin vào những điều cô dạy chúng tôi dưới mái trường XHCN.

Đau lòng thay cho thế hệ chúng tôi đã bước phiến họ c những điều mà chế độ này lớn trở điều biết là đời trá!

Ông Đồng nghiệp Trung Quốc lập luận rằng kẻ u bào không còn lớn của nọ a về chính trị!

Thưa ông chúng tôi vẫn còn lớn của, rất lớn của là khác. Họ hiểu họ hiểu họ có hai nhóm: một nhóm chày công của đoàn, để họ nghĩ cái gì liên quan tới hai chế CS và HCM. Tôi không muốn bàn nhiều về họ, tuy hiểu và thông cảm cho một họ thù sâu sắc đến tới sự quá khích của họ. Phần lớn đó là những người bị bỏ địa mang quần áo đi học tập một tuần, sau đó bắt đi đày hàng năm dài trong những vùng rừng thiêng nước độc, sinh hoạt ăn uống còn kham khổ họ của một con chó, ngay cả chày tù đày cũng bị bỏ công để gọi là Học Tập. Đó là những gia đình bị chính quyền mất ngày này tới xúc đi kinh tế mới, tách biên nhà của của họ để chia chác cho cán bộ. Đó là hàng vạn con người miền Nam, một sáng để đi bị liêu u vào thành phố này sống và công an ngang nhiên đến tận nhà vét tới cả của của, vàng bạc. Họ căm thù Chính Quyền Cộng Sản vô cùng! Họ càng phần họ họ khi thấy những kẻ khi xưa không ngừng rêu rao chày bị họ là ăn bớt thế của của để quốc Mỹ nay lại tìm một cách lũng đoạn, ăn bớt ăn xén công quỹ quỹ của gia, để có tiền cho con cái, dòng họ qua Mỹ, cái xẩy tới bị xa xa mà sách giáo khoa VN năm nào đã nói là trẻ em nghèo không được đi học. Những kẻ khi xưa liêu u vào thành phố này sống để có thể cướp bóc tài sản của họ, nay lại giàu có họ họ hàng ngàn lớn, mà sự giàu có lại tới tham nhũng, đấm ngóc năm xưa đánh tới sống nay nghiễm nhiên trở thành tiền sống để mà không sống ai trốn trốn.

Nếu nhà nước thốt lòng muốn xóa bỏ hận thù, muốn hàn gắn những vết thối nát sâu hoắm thì hãy ngừng ngay việc kêu gào hòa hợp bằng miệng. Việc giết mổ bất thình lình nhiều kẻ cho Việt Kiều về thăm nhà, những công nhân con làm sao hàn gắn vết thối nát bằng vết thối nát loét, những tội lỗi tày đình của quá khứ. Muốn xóa bỏ hận thù với những lớp Việt Kiều chúng công này, chính quyền còn phải nỗ lực nhiều hơn nữa. Hãy nói thẳng và nhìn thẳng vào thực tại. Hãy thẳng thắn nhìn nhận đã giam tù không xét xử hàng trăm ngàn người chết đói, phân biệt đối xử con cái họ. Hãy cho du nhập báo chí, sách vở nói về cuộc chiến Nam Bắc với những cái nhìn đa chiều, những quan điểm của anh lính Bắc Đới và của anh lính Cộng Hòa. Chính quyền Cộng Sản không thể chửi kêu gào hòa hợp trong khi chế độ áp đặt lý luận của mình lên quá khứ, với những bóp méo lịch sử. Tất cả những ý kiến trái chiều đều được chấp nhận là phương pháp đúng. Hòa hợp không có nghĩa là khuyến khích mọi người im lặng, khuyến khích những người đi ngược quy định của đời sống và đi ngược thời gian.

Hãy cùng nhau nhìn nhận những sai sót hôm qua để chữa lành những vết thối nát hận thù hôm nay.

Ở đây tôi chỉ muốn đề cập một cách sơ xài về những Việt Kiều chúng công các đoàn, những con người còn mang nặng hận thù rất đáng. Những lớp mà tôi muốn nói tới là những người Việt Kiều lúc nào cũng hướng về quê hương, yêu nước và muốn công hiến rất nhiều cho quê nhà. Họ rất đông đảo, khắp năm châu, bốn biển, có trí thức cao, có tấm lòng, rất nhiều trong số họ đã đi vào các đoàn thể tổ chức những môi trường tốt đẹp. Những người thu hút được sự đóng góp của họ thì cần phải cho VN về phía trước ra thế giới và sống trong thế kỷ mới. Nhưng... cũng nên tự hỏi tại sao hòa bình hơn 35 năm rồi, mà lịch sử những bà con về giúp quê nhà lại ế ẩm tới thế? Lèo tèo vài ba tờ chức giúp VN về khoa học kỹ thuật, có thể thấp gì so với hàng triệu người bào tởn nước ngoài?

Tại sao tôi lại đóng góp của họ chỉ giới hạn trong việc gửi tiền cho thân nhân, thành lập các hội nhóm đoàn thể riêng lẻ làm từ thiện?

Ông Đặng Trung Quốc và các ông lãnh đạo có hiểu vì sao không? Tôi nghĩ các ông hiểu, cũng như mọi người đều hiểu tại sao, chỉ có điều phía các ông không ai nhìn thẳng vào vấn đề, mà thay vào đó chỉ biết kêu gào và kêu gào.

Thật là vì nhóm Việt Kiều này tuy họ không mang lòng hận thù sâu sắc với chính quyền công sản, nhưng họ chán và khinh bỉ (xin lỗi vì dùng từ xác đáng) chế độ chính trị tham nhũng, quan

liêu, và ngu dốt đang thịnh hành ở VN.

Xin thưa họ hoàn toàn không có lòng tin vào bất cứ chính quyền hiện nay ở VN.

Đời sống họ, chính quyền công cộng sống không nghĩa vụ trái ngược, khôn vặt, đục tòi và tham lam vô tận.

Khi nói về VN, hiện tình đất nước, họ thều thào dài và lặc đặc u nguây nguây, buông lỏng câu hỏi lo: Ai mà tin nổi ở nó?

Hay: Đời gì mà đời ở VN! Trời nó mùn cộp là cộp! Toàn là luồn tạt!

Học: Thôi, làm ăn ở VN như cẩu thả, không dứt lót không làm gì được đâu!

Đó là những gì chúng tôi vẫn nói với nhau khi bàn về chế độ chính trị và môi trường làm việc ở VN.

Ông chú tôi, Việt Kiều Pháp, từng được huân chương kháng chiến, đã từng đưa đón các ông lớn CSVN qua Paris ký kết các hiệp định ở Pháp, lúc về hưu ký ca ký cốp được ít tiền tiết kiệm, công thêm đám sinh viên Pháp cũng hùn hạp trao cho ông một món tiền. Ông hào hởi, phẫn khởi đem về VN, tính thóc hiện giờ mua củi đi mua mình: xây một ngôi trường tình nghĩa ở cái làng nơi ông sinh ra. Ba tháng sau ông trở qua, một mùa thu nghỉ, tôi hỏi và được ông trở lại rừng CQ đưa phụng đòi ông xùy tiền thì mua cho xây. Cùng ông quy tụ đến mang tiền về trả lại cho sinh viên Pháp, vì thót lòng không biết công nghĩa làm sao với họ về khoản tiền bồi dưỡng! Tôi vừa thều thào hỏi lại vừa buồn cười ông là CS lão thành mà còn ngây thơ: ở VN không bồi dưỡng thì làm gì công mấy chớ?

Chúng tôi luôn nhìn về nước nhà đời đời càng nhìn càng... chán ngán, càng bàng hoàng!

Sò ng và đò đò c giáo đò c tòi nhò ng nò đò c mà luò t pháp nghiêm minh, bình đò ng, tòi do ngôn luò n, tòi do phò n biò n, đò i đã sò VK không chò p nhò n và bò t mỗ vò thò chò chính trò trong nò đò c. Nhò ng ý kiò n đóng góp cò a chúng tôi vò sò cò i tòi xã hò i, giáo đò c đò u nhò nò đò c đò đò u vò t. Ngay cò các lãnh tòi thò giò i qua VN hò i hò p, thì nhò ng phò n phát biò u nhò y cò m đò u bò báo Đò ng cò t xén thò m thò đò ng huò ng chỉ nhò ng góp ý cò a chúng tôi?

Các Viò t Kiò u vò nò đò c đò u tòi, thò hò i có ai không bò thuò má hò ch hò e đò phò i xì tí n ra? Thò hò i có ai không chung chi mà yò n ò n làm viò c? Thò hò i ai không bò guò ng máy hành chính vò t cho tòi tòi?

Nò n giáo đò c băng hò i, trò m cò đò p tràn lan, nò n tham nhò ng hoành hành tòi làng quê heo hút tòi bò n doanh trung ò ò ng. Nò n bò ng cò p giò, nò n chò y chò c chò y quyò n. Càng làm chò c cao càng vô liêm sĩ, không biò t tòi chò c. Không tòi do báo chí, văn hò c. Tòi n cò u trò dân nghèo cũng bò xà xô o, hò thò ng giao thông bát nháo, đò án công cò ng nào cũng bò cò t xén, các quan ò n nhò thi nhau ăn vô tòi vò trên quê hò ò ng kiò t quò, nò nò n ngò p đò u. Nhò ng trí thò c phò n biò n đò u bò nhò t giảm, quy chò p cái mũ phò n đò ng. Vài năm gò n đây đò đánh ò a đò luò n ò i dùng quái chiòu: “Quò n chúng tòi phát ò c chò” đò thò ng tay đàn áp, đánh đò p nhân dân bò t mỗ. Nhò ng vò n nò n đó làm Viò t Kiò u yêu nò đò c đau xót và làm kiò t quò lòng tin cò a hò, đò n tòi viò c bò t hò p tác, thò ò vò i ò i kêu gò i cò a chính quyò n. Thò hò i nò u Viò t kiò u ò ò t kéo vò nò đò c làm viò c, ròi ò p hò i ò p nhóm, biò u tình hò có bò khèp vào tòi phò n đò ng không? Trong khi điò u đó ò i hò t sò c bình thò ò ng tòi nò đò c ngoài? Hay chính quyò n chò muò n Viò t Kiò u cũng ngoan ngoan và đò đò y nhò ng ò ò i dân trong nò đò c, lâu lâu cho ăn cái bánh vò là hài lòng trùm chẵn, bò t tai bò t mò t trò đò c mòi bò t công cò a xã hò i?

Ngay bò n thân tôi, nhò ò i hò n hai mò ò i năm trò ò c, tôi đau đò n khi khám phá ra mình chò hò c nhò ng điò u đò i trá ò nhà trò ò ng. Hai mò ò i năm sau quay ò i vò n không có gì thay đò i! Cò mò t xã hò i nói đò i đò sò ng, đò làm viò c, đò đò đò c yên thân, đò kiò m chác!

Ngoài đò ò ng vò n giảng đò y nhò ng khò u hiò u sáo rò ng. Càng nhiò u khò u hiò u đò o đò c càng suy đò i, ngò ò i ta càng chán ghét.

Tóm ò i qua kinh nghiò m bò n thân tôi nghĩ con đò ò ng hòa hò p dân tòi c là con đò ò ng ròi t nhiò u chò ò ng ngò i vò t. Viò c ra sò c kêu gò i bò ng mò m các Viò t Kiò u đóng góp xây đò ng cho nò đò c nhà là mò t điò u khó thành hiò n thò c lúc này.

Chẳng lẽ nào cứ chờ chính trị trong nước thay đổi thì hễ a may. Chẳng lẽ nào hai chế độ hòa hợp không mang tính áp chế của phe chiến thắng thì mới nói tới chuyện cải biến hận thù, hàn gắn dân tộc. Chẳng lẽ nào những sai lầm chết người trong lịch sử không còn bấp bém nhảm nhí, bóp méo, mà được công khai đem ra mổ xẻ trước bàn dân thiên hạ thì mới ngừng mãi sự n lòng người lại với nhau, hàn gắn trên những đống nát. Chẳng lẽ nào?